

ΙΕΡΟΣ ΤΟΠΟΣ ΚΑΙ ΙΕΡΟΣ ΧΡΟΝΟΣ.

Η ηρωική έξοδος του Μεσολογγίου.

Το γεγονός που συγκλόνισε την Ευρώπη. Το γεγονός που απέδειξε ότι οι αγωνιζόμενοι Έλληνες εννοούσαν το <ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ή ΘΑΝΑΤΟΣ.

Η Ηρωική έξοδος των ελεύθερων πολιορκημένων Μεσολογγιτών στις 10 Απριλίου το 1826 αποτελεί και την στιγμή της εισόδου των στις Δέλτους των αθάντων. Αποτελεί μια στιγμή «τομής», μετάλλαξης, του επίπεδου χρόνου και ανάδειξης του σε Ιερό Χρόνο.

Η έξοδος του Μεσολογγίου είναι συγχρόνως η ιστορική στιγμή μετάλλαξης, ανάδειξης του τόπου σε Ιερό Τόπο. Σε τόπο σύμβολο, σε τόπο βωμό. Στην ζωή και την ιστορική πορεία των Εθνών υπάρχουν οι στιγμές κατάκτησης των υψηλότερων δυνατών κορυφών, καθιστώντας, τις στιγμές αυτές οικουμενικούς άσβεστους φωτεινούς φάρους, απaráγραπτες παρακαταθήκες, για την πορεία του αξιοπρεπούς ανθρώπου στην ζωή και τον θάνατο.

Νικητές του θανάτου, και νικητές της Λήθης, ελεύθεροι εξήλθαν απ το πολιορκημένο Μεσολόγγι οι Μεσολογγίτες.

Το μήνυμα τους για κάθε βάρβαρο πολιορκητή κάθε καιρού και τόπου για κάθε ελεύθερο πολιορκημένο, κάθε καιρού και τόπου είναι ότι :Στον δίκαιο πόλεμο το στεφάνι της ΝΙΚΗΣ και της ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ, ανήκει στους ενάρτετους υπερασπιστές της ανθρῶπινης αξιοπρέπειας.

Πέρα από την οφειλόμενη αιώνια Τιμή και Μνήμη..στους ήρωες νεκρούς, οφείλουμε να τους τιμούμε αποδεχόμενοι την ιστορική αλήθεια.. αξιοποιώντας την επέτειο ως ευκαιρία ανα-στοχασμού. Η έλλειψη τροφίμων η έσχατη πείνα και ο λιμός υπήρξαν ο απειλητικότερος εχθρός των πολιορκημένων. Οι αμυνόμενοι απο τα τέλη του 1825 αντιμετώζαν προβλήματα επάρκειας τροφίμων.

Το Μεσολόγγι αποδεδειγμένα δεν έπεσε στις υπέρτερες, αριθμητικά, δυνάμεις των Οθωμανών, στην πολιορκία του 1826.

Όπως και τις 2 προηγούμενες πολιορκίες του, το Μεσολόγγι, αντιστάθηκε ηρωικά αλλά και νικηφόρα, έτσι θα αντιστέκονταν ξανά.

Στην υπό τον Ομέρ Βρυώνη δίμηνη πολιορκία 25/10/1822--31/12/1822 οι πολιορκούντες αναγκάστηκαν να λύσουν την πολιορκία, μετά την, καταστροφική για αυτούς, τελευταία έφοδο την 31/12, του 1822.

Αδοξη για τους Οθωμανούς κατέστη και δεύτερη υπό τον Μουσταφά Πασά στα 1823, πολιορκία του Μεσολογγίου, μεταγραφόμενη από τους ιστορικούς και ως πολιορκία του Αιτωλικού και δεύτερη πολιορκία του Μεσολογγίου.

Στην τρίτη τελική και νικηφόρα για Οθωμανούς πολιορκία (Μάρτιος 1825 - Απριλιος 1826) υπο τις συνασπισμένες δυνάμεις του Κιουταχή (30.000 άνδρες) και του Ιμπραήμ 15.000, οι πολιορκημένοι έχουν να αντιπαραθέσουν 3.000 περίπου Ρουμελιώτες και Σουλιώτες.

Η έξοδος και η αλήθεια της ως κάλεσμα εθνικού ανα-στοχασμού:

Την αλήθεια για την αιτία της πτώσης του Μεσολογγίου την αναγνωρίζει τόσο ο πολιορκητής του Ιμπραήμ, όσο και ο Ιστορικός Σπ. Τρικούπης.

Κατά τον Σπ. Τρικούπη, (Ιστορία της Ελληνικής Επανάστασης Τόμ Τρίτος σελ,299). «Όταν ο Ντερινγκί επισκέφτηκε τον Ιμπραήμ στο Νεόκαστρο, όπου είχε επιστρέψει, μετά την πτώση του Μεσολογγίου και τον ρώτησε σχετικά με την εκστρατεία του, ο τολμηρός αλλά ειλικρινής σατράπης του είπε, δείχνοντας μια χιονισμένη κορυφή. «Βλέπεις πως λειώνει εκείνο το χιόνι. Έτσι θα λειώναμε κι 'μείς όλοι, αν η φρουρά του Μεσολογγίου είχε τροφές για τρεις ακόμα εβδομάδες».

Χωρίς τροφές και χωρίς βόλια το Μεσολόγγι δεν συμβιβάστηκε, με το σπαθί της ασυμβίβαστης λευτεριάς στο χέρι έγραψε την εποποιία του αλλά και την «διαθήκη του» σε μας. Το Μεσολόγγι μπορούσε για μια ακόμα μια φορά να σταθεί νικηφόρο δίνοντας άλλη τροπή στο 21...

Ο Σπ. Τρικούπης επιβεβαιώνει απόλυτα αυτή τη θέση και τον Ιμπραήμ γράφοντας.

«Πώς όμως να μην ελεεινολογήσει ο ιστορικός την αξιοκατάκριτη απρονοησία των κυβερνώντων την Ελλάδα εκείνη την εποχή. Η φρουρά του Μεσολογγίου δεν έφτασε σ' αυτήν την έσχατη απελπισία από την έλλειψη πόρων, αλλά από έλλειψη κυβερνητικής πρόνοιας. Στην διάρκεια της πολιορκίας του έγιναν τρεις εκστρατείες για βοήθεια, ενώ αρκούσε μόνο μία, για την μεταφορά των αναγκαίων ειδών. Επομένως όσα ξοδεύτηκαν άσκοπα για την δεύτερη και για την τρίτη ναυτική εκστρατεία, θα ήταν αρκετά για μακρόχρονη προμήθεια σε είδη, αν στέλνονταν την πρώτη φορά. Τότες όλες οι εχθρικές δυνάμεις θα συντρίβονταν μπροστά στις πύλες της πόλης, επειδή η φρουρά μόνον την πείνα φοβόταν».

Τις κυβερνητικές ευθύνες στην Κυβέρνηση Κουντουριώτη- Μαυροκορδάτου, για την πτώση του Μεσολογγίου επισημαίνει και ο Γερμανός ιστορικός Κάρλ Μέντελσον Μπαρτόλντι (Ιστορ. Έλλην. Έπανάστ., τ. Α', 512) ...αποδίδοντας ευθύνες στους κυβερνώντες για την διαχείριση των δανείων, τον εμφύλιο πόλεμο, ενώ έμενε αβοήθητη η Κρήτη, τα Ψαρά και η Κάσος.

Δίπλα στην μικρότητα και το Μεγαλείο.

Ενώ η εκποίηση των εθνικών γαιών ...δεν απέδιδε ούτε τα δέοντα, ούτε τα αναμενόμενα (ο νόμος κρίθηκε αντισυνταγματικός οι τρόποι πληρωμής που χρησιμοποιήθηκαν δεν επέτρεψαν τη συγκέντρωση σοβαρών ποσών. Ο αναγκαστικός έρανος, επίσης δεν απέδωσε ουσιαστικά) αλλά και η «απρονοησία των κυβερνώντων» άφηνε αβοήθητο το Μεσολόγγι, ο φλογερός πατριωτισμός συνυπήρχε με την μικρότητα, μεγαλειώδης... Ένα τέτοιο παράδειγμα προσφοράς αποτελεί ο Διονύσιος Ρώμας... Για τον Διονύσιο Ρώμα και την συνεισφορά του στην Πολιορκία και την άμυνα του Μεσολογγίου δυο τρεις μαρτυρίες χωρίς σχόλια αρκούν

Γράφει ο Tomaseo ότι: «Συνέδραμε και αφιέρωσε» στην μητέρα του, Ελλάδα, μεγάλο μέρος του πλούτου του... «μεγάλη κληρονομία περιελθούσα εις αυτόν, ουδέ εις τας χείρας

του έφθασεν, αλλ' από τας Ιταλικάς Τραπεζάς διεβιβάσθη εις την Ελλάδα, ως έλαιον, εις σβυνομένην λυχνίαν... Ο Ρώμας εξηντλημένος χρηματικώς, μικρόν προ της πτώσεως του Μεσολογγίου, πωλεί εις τιμήν μικροτέραν του ημίσεως της αξίας του, το ωραιότερον των κτημάτων του. Ο δε υιός αυτού ερωτηθείς, αν συνήνει εις τοιαύτην απαλλοτρίωσιν, αποκρίνεται «ας πωληθώσι και αυτοί των προγόνων μας οι τάφοι». (Απόδοση, Κ. Δ. Στασινοπούλου «Μεσολόγγι», σ. 298. ...Κατά τον Επτανήσιο ιστορικό Χιώτη «είχε αποστείλει ολόκληρον ετήσιον εισόδημά του άθικτον, εις το Μεσολόγγι στερήσας την οικογένειάν του των προς συντήρησιν». (Τακης Σταματόπουλος. Ο ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ/Πριν και μετά το 21,τομος Γ.)

Με τον δικό του τρόπο ο Διονύσιος Ρώμας επιβεβαιώνει τον Δημήτριο Υψηλάντη, όταν μετά την πώση του Μεσολογγίου, καταγγέλλοντας την αποδοχή της υποτέλειας, στους Οθωμανούς, από την Εθνοσυνέλευση της Τροιζήνας, δήλωνε: «Η καρδιά του κάθε Έλληνας μπορεί να γίνει Μεσολόγγι».

Ο Ιωάννης Καποδίστριας και ο βωμός της Μνημοσύνης στο Μεσολόγγι.

Στον Ιωάννη Καποδίστρια ανήκει και η ιδέα αλλά και τα πρώτα βήματα για την ανέγερση στο Μεσολόγγι ενός μνημείου για τους πεσόντες, ενός βωμού στην Μνημοσύνη.

Αμέσως μετά την απελευθέρωση του Μεσολογγίου, 2 Μαΐου του 1829, ο Καποδίστριας εκδίδει την απόφαση 12449 (14 Μαΐου 1829), με την οποία όριζε την περισυλλογή των οστών των αγωνιστών και την εναπόθεσή τους σε μνημείο... Στις 28 Δεκεμβρίου 1829 υπογράφηκε «το πρόγραμμα του διαγωνισμού για το μνημείο» του Μεσολογγίου από τον Γραμματέα Εκκλησιαστικών και Δημοσίας Εκπαιδύσεως Ν. Χρυσόγελο. Τον Οκτώβριο 1830 ο Καποδίστριας επισκέφτηκε το Μεσολόγγι για την ανεύρεση κατάλληλο χώρου για την ανέγερση του μνημείου. Τελικά, μετά αρκετών κόπων και βασάνων, «στις 18 Οκτωβρίου 1838, με την παρουσία του Όθωνα και της Αμαλίας... έγινε λειτουργία στο ναό του Αγ. Παντελεήμονα και πραγματοποιήθηκε συμβολική ανακομιδή των οστών των πεσόντων με επίσημη πομπή και εναπόθεσή τους στον Τύμβο

ΑΠΟΦΑΣΙΣ 12449

Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

...ΕΙΣ ΤΑ ΤΕΙΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΟΥ

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ ΚΕΙΝΤΑΙ ΤΑ ΟΣΤΑ ΤΩΝ ΓΕΝΝΑΙΩΝ

ΕΚΕΙΝΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΟΙΤΙΝΕΣ ΠΡΟΜΑΧΟΜΕΝΟΙ

ΑΥΤΗΣ ΕΠΕΣΑΝ ΕΝΔΟΞΩΣ...

ΕΧΟΜΕΝ ΧΡΕΟΣ ΝΑ ΣΥΛΛΕΞΩΜΕΝ

ΜΕΤ' ΕΥΛΑΒΕΙΑΣ ΤΑ ΣΕΒΑΣΜΙΑ ΑΥΤΩΝ ΛΕΙΨΑΝΑ

ΚΑΙ ΝΑ ΤΑ ΚΑΤΑΘΕΣΩΜΕΝ ΕΙΣ ΤΙ ΜΝΗΜΕΙΟΝ

ΟΠΟΥ Η ΠΑΤΡΙΣ Ν' ΑΠΟΔΙΔΗ ΚΑΤ' ΕΤΟΣ ΤΟΝ

ΦΟΡΟΝ ΤΗΣ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΤΗΣ...

Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΘΕΛΕΙ ΥΠΑΓΕΙ

ΑΥΤΟΠΡΟΣΩΠΩΣ ΕΙΣ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ

ΔΙΑ ΝΑ ΠΑΡΕΥΡΕΘΗ ΕΙΣ

ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΝ ΠΟΜΠΗ

ΠΡΟΣ ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΙΝ ΤΩΝ ΟΣΤΕΩΝ ΕΙΣ ΜΕΡΟΣ
ΟΠΟΥ ΘΑ ΑΝΕΓΕΡΘΗ ΜΝΗΜΕΙΟΝ
ΑΦΟΣΙΟΥΜΕΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΕΘΝΟΣ...

ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ ΤΗ 14Η ΜΑΙΟΥ 1829
Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΙΩΑΝ. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ
Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
Ν. ΣΠΗΛΙΑΔΗΣ..

Βέβαια ο Κυβερνήτης δεν μπόρεσε να υπάγει αυτοπροσώπως εις το Μεσολόγγι για να παρευρεθεί εις την μεγάλην πομπήν.... Όμως μας απέδειξε ότι η καρδιά του υπήρξε άπαρτο Μεσολόγγι. Είθε και μείς να αξιωθούμε μια πατρίδα στην οποία η καρδιά του κάθε Έλληνοσ θα είναι Μεσολόγγι. Γένοιτο.